

Arrest

nr. 252 206 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren op 19 september 1987.

Verzoekende partij diende op 8 mei 2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (hierna: gezinsherenigingsaanvraag), in functie van de oom (van Nederlandse nationaliteit, genaamd E.Y.M.), welke werd geweigerd op 6 november 2018 (kennisgeving op 8 november 2018). Hierna diende verzoeker nog 6 keer een aanvraag in, telkens in functie van de oom, op basis van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij diende een tweede gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van dezelfde referentiepersoon op 15 januari 2019, die werd geweigerd op 1 juli 2019.

De verzoekende partij diende een derde gezinsherenigingsaanvraag in op 9 januari 2020, die geweigerd werd op 5 mei 2020, met kennisgeving op 5 mei 2020.

Op 20 mei 2020 diende de verzoekende partij opnieuw een gezinsherenigingsaanvraag in, die werd geweigerd bij beslissing van 18 september 2020, met kennisgeving op 18 september 2020 (bijlage 20).

De verzoekende partij diende op 29 oktober 2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag maakte het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), genomen op 16 november 2020. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij geen beroep aan, zoals zij stelt in het verzoekschrift. Tegen het op dezelfde dag genomen inreisverbod tekent de verzoekende partij huidig beroep aan.

Op 24 november 2020, met kennisgeving op 1 december 2020, diende de verzoekende partij een zesde gezinsherenigingsaanvraag in, andermaal in functie van de oom. Diezelfde dag richtte de verwerende partij een aangetekend schrijven aan de verzoekende partij waarin werd gewezen op de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en het geldend inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij, afgeleverd op 16 november 2020, welke de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt en de afgifte ervan als onbestaande moet worden beschouwd. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer RvV 255 394.

Op 29 december 2020 diende verzoeker een zevende aanvraag gezinshereniging in, andermaal in functie van de oom. Verweerder richtte op 6 januari 2021 opnieuw een aangetekend schrijven aan verzoekende partij waarin werd gewezen op de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en het geldend inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij, afgeleverd op 16 november 2020, welke de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt en de afgifte ervan als onbestaande moet worden beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsherenigingsaanvragen werden ingediend in hoofde van dezelfde referentiepersoon en telkens gepaard gingen met de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Hun juridische grondslag steunt op artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Op 16 november 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing wordt met een aangetekend schrijven van 17 november 2020 ter kennis gegeven en vormt de bestreden beslissing, met volgende redengeving:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

“(…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 06.11.2018 werd op 08.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.12.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 01.07.2019 werd op 16.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2019 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 18.09.2020 werd op 18.09.2020 aangetekend verzonden naar betrokkene met een bevel om uiterlijk op 24.10.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom. De eerste vier aanvragen, ingediend op 08.05.2018, 15.01.2019, 09.01.2020 en 20.05.2020, werden geweigerd op 06.11.2018, 01.07.2019, 05.05.2020 en op 18.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen maar diende op 29.10.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van driejaar:

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom. De eerste vier aanvragen, ingediend op 08.05.2018, 15.01.2019, 09.01.2020 en 20.05.2020, werden geweigerd op 06.11.2018, 01.07.2019, 05.05.2020 en op 18.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen maar diende op 29.10.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 06.11.2018 werd op 08.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.12.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 01.07.2019 werd op 16.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2019 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 18.09.2020 werd op 18.09.2020 aangetekend verzonden naar betrokkene met een bevel om uiterlijk op 24.10.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch

Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU: VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, REDELIJKHEIDS- EN VERTROUWENSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 74/11 EN 74/13 VREEMDELINGENWET: EN ARTIKEL 8 EVRM

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 22.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod als volgt geformuleerd:

“Het inreisverbod wordt af gegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 06.11.2018 werd op 08.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.12.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 01.07.2019 werd op 16.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2019 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 18.09.2020 werd op 18.09.2020 aangetekend verzonden naar betrokkene met een bevel om uiterlijk op 24.10.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom. De eerste vier aanvragen, ingediend op 08.05.2018, 15.01.2019, 09.01.2020 en 20.05.2020 werden geweigerd op 06.11.2018, 01.07.2019, 05.05.2020 en op 18.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen de beslissing maar diende op 29.10.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom. De eerste vier aanvragen, ingediend op 08.05.2018, 15.01.2019, 09.01.2020 en 20.05.2020 werden geweigerd op 06.11.2018, 01.07.2019, 05.05.2020 en op 18.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen de beslissing maar diende op 29.10.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 06.11.2018 werd op 08.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.12.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 01.07.2019 werd op 16.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2019 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 18.09.2020 werd op 18.09.2020 aangetekend verzonden naar betrokkene met een bevel om uiterlijk op 24.10.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel

om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. "

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering. Verwerende partij beperkt zich tot een opsomming van de verblijfsaanvragen en bevelen om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 3 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van de maximumduur van drie jaar te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar het gegeven dat verzoeker al meerdere keren een aanvraag tot gezinshereniging heeft gedaan in functie van zijn oom, die werden afgewezen en waarbij hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Dergelijke gebrekkige motivering kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkeheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker heeft hier immers zijn familie. Niet alleen zijn oom, de referentiepersoon (stuk 3), maar ook zijn broer (stuk 4), zus en andere oom verblijven hier op legale wijze, allemaal met hun families.

Verzoeker heeft hier aldus een zeer uitgebreid familiaal netwerk.

Verzoeker vroeg op 08.05.2018 voor de eerste maal de gezinshereniging aan met zijn oom. Hij werd naar aanleiding van deze aanvraag in het bezit gesteld van een oranje kaart, geldig voor een periode van zes maanden vanaf de aanvraag.

Na de eerste weigeringsbeslissing vroeg hij telkens opnieuw de gezinshereniging aan, een laatste keer op 24.11.2020.

Verzoeker wenste de procedure immers telkenmale nog een kans te geven, daar hij ervan overtuigd is dat hij op basis van de voorgelegde stukken wel degelijk voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden van de gezinshereniging.

Het is wel degelijk de bedoeling van verzoeker op hier op legale wijze te verblijven.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing ook geen rekening gehouden met de wereldwijde coronaepidemie, waardoor verzoeker ten tijde van zijn laatste aanvragen eenvoudigweg niet kón terugkeren naar Marokko. Wat moest hij doen? Hier dan maar op illegale wijze verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en zijn recht, om de aanvraag gezinshereniging opnieuw in te dienen.

Alleszins werd hij telkenmale in het bezit gesteld van een oranje kaart, waardoor hij telkens op legale wijze op het grondgebied mocht verblijven.

Vanaf zijn aankomst in België heeft verzoeker hier dan ook grotendeels op legale wijze hier verbleven onder dekking van zijn oranje kaart. Hij wenste daarbij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op basis van zijn oom zou worden goedgekeurd, daar hij weldegelijk financieel ten laste is van deze laatste.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van driejaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd.

6.

Krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. ”

In casu is dit niet op afdoende wijze gebeurd, waardoor de voormelde wetbepaling werd geschonden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23):

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

De bestreden beslissing wordt, zoals supra uiteengezet, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een maximumduur van drie jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar heeft opgelegd, zonder evenwel enig onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

7.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een familieleven met zijn oom en dienst gezin (de referentiepersoon - stuk 3), doch ook met tal van andere familieleden die hier op legale wijze verblijven met hun gezinnen.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze familiebanden. Indien dit inreisverbod, van 3 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zullen verzoeker en zijn familie lang van elkaar gescheiden zijn en zal het lang duren eerst verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij aldus geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Het inreisverbod heeft nochtans een grote impact op het toekomstig leven van verzoeker.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het familieleven van verzoeker.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730 - stuk 5):

"Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]"

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)."

8.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoeker in België. Zoals supra uiteengezet, situeert zijn familieleven zich in België, daar hier tal van (inwonende) familieleden op legale wijze verblijven.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. "

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of inreisverbod het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schend. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familieleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een maximumduur van drie jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en ook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven: er wordt gewezen naar het feit dat het inreisverbod wordt opgelegd omdat de gegeven verwijderingsmaatregel geen enkele termijn toestaat voor een vrijwillig vertrek en omdat de verzoekende partij meermaals gegeven verwijderingsmaatregelen heeft genegeerd. Verder wordt uitgelegd waarom de verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken bestaat. De bestreden beslissing legt uit waarom de duur van het inreisverbod wordt bepaald op drie jaar. Er wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, van drie jaar *in casu* proportioneel is.

Voorts legt de bestreden beslissing uit waarom de verwerende partij meent dat er misbruik van procedure bestaat. De bestreden beslissing wijst erop dat aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten geen vrijwillige uitvoering werd gegeven en dat eerdere gezinsherenigingsaanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon (maar liefst vijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing) werden afgewezen. Deze weigeringsbeslissingen gingen gepaard met een bevel om het

grondgebied te verlaten en tegen vier gezinsherenigingsaanvragen tekende de verzoekende partij geen beroep aan. Telkens opnieuw diende de verzoekende partij een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag in, steeds in functie van dezelfde referentiepersoon.

Deze motieven zijn afdoende.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de reden kent van de bestreden beslissing zodat het normdoel van deze bepalingen werd bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dit betekent ook dat de Raad alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

§2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

2.3. Naast theoretische beschouwingen over de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, meent de verzoekende partij dat de motivering gebrekkig is omdat geen rekening is gehouden met het zeer uitgebreid familiaal netwerk dat zij heeft. Zij ondersteunt haar betoog met toevoeging van de stukken 3 en 4, zijnde uittreksels uit het rijksregister waaruit moet blijken dat de referentiepersoon een echtgenote en kinderen heeft en een neef. Daardoor werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van oranje verblijfskaarten en heeft zij grotendeels legaal verbleven. De bestreden beslissing is disproportioneel genomen. De verzoekende partij verwijst naar haar ingediende gezinsherenigingsaanvragen. En naar haar bedoeling legaal in België te verblijven.

Met dit betoog slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verzoekende partij heeft geen kinderen of een partner en is een volwassen man die geen familieleden heeft in de zin van een kerngezin, zoals onderschreven in artikel 8 van het EVRM.

Buiten financiële steunverlening toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij bijzondere afhankelijke, anders dan affectieve banden, heeft met de referentiepersoon of haar familieleden. Al de door haar ingediende gezinsherenigingsaanvragen werden afgewezen. Het is niet kennelijk onredelijk een misbruik van procedure te weerhouden indien een aanvrager al vijf gezinsherenigingsaanvragen indiende met telkens hetzelfde negatief resultaat. Dit klemmt nog meer nu deze weigeringsbeslissingen telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

In dit geval kon het bestuur zelfs de bestreden beslissing nemen op grond van artikel 74/11, §1, 1° of 2°, van de Vreemdelingenwet. Een van deze grondslagen was afdoende. De verzoekende partij weerlegt niet dat zij telkens bevelen om het grondgebied te verlaten ontving en dat het laatste bevel om het grondgebied te verlaten gepaard ging met de vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek was voorzien. Dit is meer dan afdoende om de bestreden beslissing te schragen. De bestreden beslissing is niet onwettig of kennelijk onredelijk genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet kon terugkeren naar Marokko, is dit een loutere bewering, niet met concrete elementen onderbouwd.

2.4. In een volgend onderdeel, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, bekritiseert de verzoekende partij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar.

Zij houdt voor dat de duur niet afdoende is gemotiveerd, disproportioneel is en er een automatische bepaling van de maximumduur van drie jaar werd toegepast. Met de specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partij, werd geen rekening gehouden.

De Raad is het niet eens met deze redenering.

De bestreden beslissing motiveert op afdoende wijze over de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij:

“Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn aangehaalde oom. De eerste vier aanvragen, ingediend op 08.05.2018, 15.01.2019, 09.01.2020 en 20.05.2020, werden geweigerd op 06.11.2018, 01.07.2019, 05.05.2020 en op 18.09.2020 Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissingen maar diende op 29.10.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 06.11.2018 werd op 08.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.12.2018 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 01.07.2019 werd op 16.07.2019 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 15.08.2019 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. De bijlage 20 van 18.09.2020 werd op 18.09.2020 aangetekend verzonden naar betrokkene met een bevel om uiterlijk op 24.10.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de

stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

De feitelijke gegevens vinden steun in het administratief dossier en de beoordeling is correct. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had de verzoekende partij al vijf gezinsherenigingsaanvragen ingediend, tevergeefs. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat de verzoekende partij volhardt in haar houding en inmiddels al zeven gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend. Al de aanvragen zijn ingediend met als referentiepersoon dezelfde oom van de verzoekende partij. Nooit is er een poging geweest van de verzoekende partij om het Rijk te verlaten. In het middel zet de verzoekende partij niet uiteen met welk dienstig gegeven of specifieke omstandigheid geen rekening is gehouden. De verzoekende partij beroept zich op niet dienstige wijze op de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), minstens toont zij niet aan dat geen rekening is gehouden met haar individuele omstandigheden. De motieven van de bestreden beslissing spreken dat tegen. De verzoekende partij heeft geen beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing gezinsherenigingsaanvraag van 16 november 2020 en tegen het erin vervatte bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook deze grieven zijn is ongegrond.

2.5. In een volgend onderdeel meent dat de verzoekende partij dat onvoldoende werd rekening gehouden met haar familieleden. Zij meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat zij correct citeert, geschonden is.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is zodat de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aangevoerd worden. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing samen met de weigeringsbeslissing gezinsherenigingsaanvraag van 16 november 2020 en tegen het erin vervatte bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gegeven en dat de verzoekende partij geen beroep indienende tegen deze beslissingen.

Bovendien houdt de verwerende partij rekening met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat blijkt uit volgende motieven:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

De verzoekende partij, die niet voorhoudt een partner te hebben in België, stelt dat zij hier een familieleden heeft met de oom en “ta” van andere familieleden die legaal in België verblijven. Zij toont evenwel geen nauwe banden, anders dan affectieve banden, met haar verdere bloedverwanten aan en heeft, of minstens is dit niet gesteld, geen ouders, broers of zussen die legaal in België verblijven. Het voorleggen van uittreksels uit het rijksregister volstaat niet. De verzoekende partij geeft een algemeen betoog, maar verduidelijkt geenszins hoe dergelijke familiebanden kunnen leiden naar de toekenning van een verblijf, temeer er geen bloedverwantschap in de eerste graad voorhanden is.

2.6. De verzoekende partij voert ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

De Raad merkt vooreerst op dat artikel 8 van het EVRM enkel een onderzoeksplicht oplegt en geen motiveringsplicht inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het EHRM stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wat het ‘familieleven’ betreft, geeft de verzoekende partij geen enkele concrete aanduiding in het verzoekschrift. In de mate dat zij verwijst naar haar band met de referentiepersoon, toont zij alleszins niet aan dat zij een andere dan affectieve band heeft met de referentiepersoon. Uit het administratief dossier en de stukken van de verzoekende partij bij het verzoekschrift gaat het niet om een kerngezin, maar om een oom met diens kinderen en neven.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, maar dat dit zelfs niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling, laat staan oom en neven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59), wat niet het geval is.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Loutere financiële afhankelijkheid volstaat niet.

De verzoekende partij houdt er een zeer vaag betoog op na zonder concrete toelichting over het daadwerkelijk karakter van haar privéleven. De Raad mag van de verzoekende partij verwachten dat zij op een voldoende en duidelijke wijze haar familieleven en privéleven toelicht omdat de Raad als annulatierechter wel moet kunnen nagaan of de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak, tot zijn beslissing is gekomen (RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het gegeven betoog slaagt hier niet in. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven heeft.

Elementen die toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, onder meer de correcte toepassing van de verblijfswetgeving en misbruik van procedures tegengaan, ontbreken. Het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur verwacht dat van de verzoekende partij als alleenstaande volwassen man kan verwacht worden dat hij een leven opbouwt in het herkomstland omdat nergens uit blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Bovendien kan de verzoekende partij blijven buigen op financiële steun van de referentiepersoon door middel van bankverrichtingen die de referentiepersoon kan doen vanuit België naar Marokko. De referentiepersoon en de familieleden kunnen ook de verzoekende partij bezoeken in het herkomstland. De verzoekende partij kan door middel van internet contacten behouden met haar familieleden en vrienden.

De grieven van de verzoekende partij zijn niet gegrond. Zij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.7. Uit de voorgaande beschouwingen blijkt dat de verzoekende partij geen gegronde grieven heeft aangevoerd. Artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, daargelaten de onontvankelijkheid van dit laatste onderdeel, zijn niet geschonden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing zich steunt op onjuiste feiten, het oordeel niet correct is of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn genomen. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zijn niet geschonden.

2.8. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat niet het geval is.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat haar verwachtingen rechtmatig zijn of dat het bestuur enige toezegging of belofte heeft gedaan.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de *“fair play”* doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit niet het geval is.

2.9. De verzoekende partij voert in het kopje van haar middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Deze omschrijving ontbreekt, derwijze dat dit onderdeel onontvankelijk is.

2.10. De verzoekende partij heeft, zo ontvankelijk, geen gegrond middel aangehaald dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN